

Наталія Старченко

ЩАСЛИВА СІМКА ТА ЇЇ ПРИГОДИ

Любов не просто робить наше життя кращим, ні. Власне кажучи, саме вона і надає сенсу нашому існуванню. Це просто фантастика, що тільки одна людина на світі стає для тебе найгарнішою, найбажанішою, най-най-най... І не хочеться її ні з ким порівнювати. Той, кого кохаєш, рідніший за всіх родичів і ближчий за всіх близьких... Але як так виходить? І як ми обираємо свою другу половину, за якими ознаками відчуваємо, що це саме вона? Невже усе те просто забаганки долі, яка робить із нами, людьми, що їй тільки заманеться? Чи, може, людина сама надає своїм почуттям надмірного значення? Навіщо?... Але ж хіба можна інакше? Тільки коли кохаєш сам і кохають тебе, відчуваєшся щасливим...

Випадковостей у житті не буває. Ніколи. Кожна подія, кожна зустріч має своє значення і свою роль. І у всіх нас є у житті люди, за яких варто щиро подякувати Долі.

1

— Ти нічого кращого не могла придумати? Уже ж, слава Богу, не маленька, все розумієш. От

навіщо притягнула в нашу квартиру це паршиве створіння? — чорнява жінка зі стильною стрижкою розмовляє на підвищених тонах, та що там, майже кричить...

— Мамо, ну як ти можеш? Це ж Сімка, вона хороша і добра. Я ще минулого тижня тобі розповідала, у бабусі Галі Сонька привела семеро кошенят. Усіх порозбирали, а оця, найменшенька, лишилася. Я на неї як глянула, одразу відчула: це — моя киця! Ти ж знаєш, я завжди мріяла про кошеня, а ви з татом так мені його й не подарували.

— Наталко, ти наче сама не розумієш: така тварина — то джерело всіляких інфекцій та інших неприємнощів!

— А от і неправда, я її добре вимила, Сімка тепер чистенька та охайна. Спеціальний засіб проти всіляких котячих хвороб теж уже їй дала. Тепер Сімочка наша, і вона цілком безпечна, — русява сіроока Наталя не поступається. Вона схожа на тата не лише личком, але і досить-таки непохитною, цілеспрямованою вдачею.

— Ага, а коли наробить куп та калюж, хто їх прибиратиме?

— Я. Але Сімка знає, що і де потрібно робити, вона дуже охайна, тож не хвилюйся. І взагалі, мам, тобі ж добре відомо: я обожаю тварин.

— Відомо... У інших дітей мрії, як мрії, а ти

ветеринаром стати зібралася, — мама тяжко зітхнула і сіла на диван. — Чудово навчаєшся, із твоїм рівнем знання англійської можна б на перекладача вчитися. Та що там, ти вже, здається, й зараз можеш ним працювати. Гірко мені за тебе, Наталочко. Просто я он була молодою, мріяла стати кухарем. Стала, і що з того? Я б хотіла, аби ти обрала більш престижну спеціальність, розумієш?

— Не вигадуй, матусю, все буде добре. Ветеринар — чудова професія. Англійська теж не завадить. Хтозна, може я в Америку поїду і там тваринок лікуватиму, — посміхнулася дівчина.

— Ну ти й скажеш таке! Уже шістнадцять, у школі всього рік лишився. А ти ще дитина дитиною, Наталі.

— Це нормально, мамо, для тебе я буду дитиною, навіть коли мені п'ятдесят виповниться.

— Еге ж... Де там твоя Сімка, іди-но до мене, кицю, погладжу тебе...

Усміхнена мама нахилилася до пухнастого сірого кошенятка, але не встигла навіть торкнутися його, як сталося неочікуване... Сімка настовбурчилася, здається, стала ще пухнастішою і пронизливо зашипіла. Мама аж відсахнулася:

— От бачиш, доню, яка вона! А я ж нічого поганого не зробила!

— Мам, просто киця чудово відчуває емоції. Може, колись ти з нею і потоваришуєш, але точно

не зараз... Сімко, не бійся, все буде добре, ми тебе любимо, — дівчина взяла пухнасту красуню до себе на руки. Кицька надивовижу швидко заспокоїлася і почала мурчати свою лагідну пісеньку.

2

— Дівчатка, зустрічайте тата! Он погляньте, що я вам приніс! Гайда сюди! — Василь Петрович, як завжди, відімкнув двері своїм ключем. Він тримає у руках прозору коробку із шоколадним тортом. Назустріч йому вибігла Наталя. А дружина дивиться телевизор і надто зручно вмостилася, не хоче підійматися.

— Татку, привіт. Ой, яка смакота! У нас сьогодні свято?

— Ага, свято, твій батько просто захотів солоденького. Те, що готую я, йому набридло, ото й усе, — іронічно озвалася з вітальні мама.

— Е, ні, Ірино Григорівно, вище беріть! Радісна подія! Готує моя дружина найкраще на світі, просто я хочу, щоб вона хоч іноді відпочивала!

— Сам приготував, чи що?

— Не смішно! Між іншим, мене призначили завідуючим кафедри філософії! Для мене це стало сюрпризом. Навіть не думав, що я серед претендентів на таку посаду. Святкуємо! — радісно